

Arrest

**nr. 276 071 van 16 augustus 2022
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Paul Emile Janson straat 11
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Equatoriaal-Guinese nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 19 juli 2022.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 18 juni 2022 wordt verzoekster, die verklaart van Equatoriaal-Guinese nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem aangetroffen zonder in het bezit te zijn van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van haar verblijf blijken. Op 20 juni 2022 wordt zij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoekt zij om internationale bescherming. Op 19 juli 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 25 juli 2022 per drager aan verzoekster wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de nationaliteit van Equatoriaal-Guinea te hebben, tot de etnie Eseng van Fang te behoren en geboren te zijn op (...) 1982 te Ebibeyin Misaha Eseng, Kié-Ntem. U groeide daar op – bij uw familie langs vaderskant en u verbleef er tot u ongeveer 16-17 jaar oud was. U ging vervolgens in Bata – bij uw familie langs moederskant – wonen, u ging wel nog regelmatig langs bij uw familie te Ebibeyin. Na ongeveer één jaar kwamen ook uw beide ouders en broers en zussen naar Bata, uw vader ging er immers als mecaniciens werken. Uw ouders huurden er eerst een woning, om daarna zelf een huis te bouwen. In het jaar 2000 ging u vervolgens in Malabo bij uw tante langs moederskant wonen. U was immers zwanger geraakt van uw toenmalige vriend genaamd T. (...), deze jongeman had u verlaten en uw vader en zussen waren kwaad op u omdat u buiten het huwelijk in verwachting was geraakt. Op (...) 2001 werd uw dochter V. (...) te Malabo geboren. U keerde in 2002 terug naar Bata, u woonde er bij uw grootouders en u leerde er uw huidige echtgenoot genaamd C. M. E. M. (...) (van de stam Ncodjen van de stam Fang) kennen. Ergens tijdens het jaar 2002 trok u samen met uw echtgenoot in bij zijn neef, C. N. B. (...), te Bata, u bleef er tot 2003 wonen.

De neef van uw echtgenoot C. N. B. (...) was een Luitenant-Kolonel, hij werd tevens aanzien als een opposant (cfr. tegen de regering van Equatoriaal-Guinea) en werd ervan beschuldigd een staatsgreep te willen plegen. Hierop gaf de huidige President (cfr. Teodoro Obiang Nguema Mbasogo) – ergens in 2003 – het bevel aan zijn militairen om mensen te arresteren en werden er in dit kader bepaalde mensen – ondermeer (dichte) familieleden en vrienden van C. (...) en voornamelijk leden van dezelfde stam, meer bepaald Ncodjen (van Mongomo) – gearresteerd en gedood, ook u besloot er weg te trekken en samen met uw dochter naar het huis van uw ouders in Bata te gaan, u verbleef vervolgens afwisselend in het huis van uw ouders en grootouders te Bata. U beviel vervolgens in 2004 te Bata van uw zoon J. A. (...)

C. (...) vluchtte ondertussen – ergens in december 2003 – naar Kameroen, alwaar hij het statuut van vluchteling toegekend kreeg. In februari 2004 werd hij in Equatoriaal-Guinea (bij verstek) veroordeeld tot 30 jaar gevangenisstraf, op 8 oktober 2008 werd hij vervolgens in Kameroen ontvoerd en naar Equatoriaal-Guinea teruggestuurd, hij werd er opgesloten in de “Blackh Beach” gevangenis. Midden oktober 2010 slaagde hij erin te ontsnappen en zich terug naar Kameroen te begeven, om uiteindelijk op 18 mei 2012 in België terecht te komen en dezelfde dag een asielaanvraag alhier in te dienen. Op 31 mei 2012 werd C. (...) hier erkend als vluchteling.

C. (...) ging op een bepaald moment naar Nigeria en werd er ontvoerd en wederom naar Malabo in Equatoriaal-Guinea gebracht. U was toen – reeds sedert 2007-2008 – ook in Malabo woonachtig. De zus van C. (...) nam telefonisch contact met u op, u diende haar te gaan opzoeken. Deze vrouw vroeg u om C. (...) bij de politie te gaan opzoeken, hij verbleef er toen in het Commissariaat, de regering ging immers uw gezicht niet herkennen. U begaf zich naar dit politiestation, doch u – noch C. (...) zijn zus – waren er van op de hoogte dat C. (...) op dat moment geen bezoek mocht ontvangen. U kwam er veel militairen/politiemannen tegen, zij stelden u vragen zoals wie u er wou zien, waarop u de naam C. (...) liet vallen. Vervolgens werd de Kapitein van de Gendarmerie verwittigd, deze man vroeg u of u een band had met C. (...), waarop u besloot te liegen over jullie werkelijke relatie en stelde “zijn vriendin” te zijn. Hierop begon deze Kapitein naar u te schreeuwen, de militairen/politiemannen zeiden toen u 50 stokslagen te zullen geven, u werd vervolgens gevangen genomen en u werd er geslagen. U werd er 's avonds ook door een militair misbruikt. Er werd toen gesteld dat uw familie een staatsgreep wou plegen, u diende er vervolgens de nacht door te brengen, de dag erna werd u vrijgelaten. Er gingen evenwel, in opdracht van de Kapitein, nog militairen/politiemannen mee naar uw woning te Bata, dit om uw huis te doorzoeken en om te zien of u iets in uw bezit had om een staatsgreep te plegen, of C. (...) u mogelijk spullen had bezorgd in dit kader. Hierna werd C. (...) in de “Belabih” gevangenis (cfr. Black Beach gevangenis te Malabo) ondergebracht, u ging hem hier – vanaf 2014 tot 2018 – op regelmatige basis bezoeken. Op een dag – op een dinsdag ergens in 2014 – kreeg u telefoon van een onbekend nummer, deze man stelde de baas van de gevangenis te zijn, hij wenste iets te bespreken over uw “schoonbroer”. U ging hier niet op in en u ging vervolgens het daaropvolgend weekend naar de gevangenis teneinde C. (...) wederom te gaan bezoeken. U ontmoette er de baas van de gevangenis, hij stuurde op zijn beurt een andere militair om u lichamelijk te betasten. U verweerde zich en u werd er toen door een militair geslagen, u liep verwondingen op aan uw arm en onderrug. U ging die dag dan ook niet op bezoek bij C. (...), u werd naar huis gestuurd (cgvs p. 13).

In 2020 ging uw zoon, J. A. (...), op een bepaald moment naar de les, toen hij een plek wou doorkruisen waar er geen licht was, werd hij door vijf mannen aangevallen en naar een geïsoleerde plaats meegenomen. Hij diende er neer te knielen en te doen wat er hem werd gezegd, hij diende zijn kleren uit te doen en werd bij zijn nek gegrepen. Er werden kapmessen bijgehaald, ze hadden de bedoeling om uw

zoon te vermoorden, uw zoon wist evenwel te ontsnappen en zich te verstoppen. In maart 2020 werd tevens uw zaak – u verkocht tomaten, enkele vruchten, en ook uien, bananen en dergelijke – door militairen vernield. U geraakte hierdoor in financiële moeilijkheden.

U besloot dan ook om uw land te verlaten, u reisde – met uw eigen paspoort (P(...)), op uw eigen naam en afgeleverd op 15 juli 2020 te Malabo door de autoriteiten van Equatoriaal-Guinea en geldig tot 14 juli 2025, en met een visum afgeleverd op 28 april 2022 door de Spaanse ambassade te Malabo en geldig van 17 juni 2022 tot 15 juli 2022 – via Kameroen en Ethiopië en u kwam op 18 juni 2022 in België aan.

Er werd u alhier op 20 juni 2022 een “Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats” betekend en u werd in het “Transitcentrum Caricole” ondergebracht. U poogde immers op 18 juni 2022 het Belgische grondgebied binnen te komen, u zou er bij een vriend op bezoek komen doch u zou geen uitnodiging in dit kader kunnen voorleggen en enkel de Belgische verblijfskaart van die vriend weten te tonen. U stelde later deze verklaringen bij, stellend dat u naar Spanje ging wegens toeristische doeleinden (cfr. u reisde met een Spaans visum), u kon evenwel geen hotelreservatie noch een vervoersdocument richting Spanje voorleggen. Er werd dan ook door de Belgische autoriteiten in casu besloten tot een onduidelijk reismotief, visa shopping en onvoldoende bestaansmiddelen. U diende op 20 juni 2022 ten slotte een verzoek om internationale bescherming te België in.

U legde ter staving van onderhavige asielaanvraag whatsapp berichten – met videofragmenten – tussen uzelf en C. (...), een email van C. (...) dd. 30 juni 2022, het artikel dd. 02 februari 2014 “Exiliado en Bélgica, secuestrado en Nigeria y desaparecido o asesinado en Malabo” (cfr. verbannen in België, ontvoerd in Nigeria en verdwenen of vermoord in Malabo) en drie videofragmenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Hoewel er geen twijfel wordt geuit aan de beschuldiging tot het plegen van een Staatsgreep door C. N. B. (...) te Equatoriaal-Guinea en zijn vervolging door de autoriteiten in dit kader, dient er verder te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw persoonlijke ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in dit kader aannemelijk te maken.

U stelde dat de neef van uw man genaamd C. N. B. (...) een Luitenant-Kolonel was, hij werd tevens aanzien als een opposant (cfr. tegen de regering van Equatoriaal-Guinea) en werd ervan beschuldigd een staatsgreep te hebben willen plegen (zie notities van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 04 juli 2022 p. 9, hierna genoemd cgvs p. 9). Hierop gaf de President – ergens in 2003 – een bevel aan zijn militairen om mensen te arresteren en werden er in dit kader bepaalde mensen – ondermeer (dichte) familieleden en vrienden van C. (...) en voornamelijk leden van dezelfde stam Ncodjen (van Mongomo) – gearresteerd en gedood, ook u besloot er weg te trekken en samen met uw dochter naar het huis van uw ouders in Bata te gaan, u verbleef vervolgens afwisselend in het huis van uw ouders of grootouders te Bata (cgvs p. 9-10 en 18). U beviel vervolgens in 2004 te Bata van uw zoon J. A. (...), rond 2007-2008 ging u naar Malabo, u bleef wel uw familie in Bata opzoeken (cgvs p. 19). C. (...) dook op verscheidene plaatsen onder, doch werd op een bepaald moment – ergens in 2013 – naar Malabo gebracht, u was toen ook in Malabo woonachtig. De zus van C. (...) nam hierop telefonisch contact met u op, u diende haar te gaan opzoeken. Deze vrouw vroeg u om C. (...) bij de politie te gaan bezoeken, hij verbleef er toen in het Commissariaat, de regering ging immers uw gezicht niet herkennen (cgvs p. 12). U begaf zich naar dit politiestation, doch u – noch C. (...) zijn zus – waren er van op de hoogte dat C. (...) op dat moment geen bezoek mocht ontvangen (cgvs p. 12). U kwam er veel militairen/politiemannen tegen, zij stelden u vragen zoals wie u er wou zien, waarop u de naam C. (...) liet vallen (cgvs p. 12). Vervolgens werd de Kapitein van de Gendarmerie verwittigd, deze man vroeg u of u een band had met C. (...), waarop u besloot te liegen over jullie werkelijke relatie en stelde “zijn vriendin” te zijn (cgvs p. 12). Er kan vooreerst in dit kader worden opgemerkt dat het compleet ongeloofwaardig lijkt dat u het (zeer grote) risico zou nemen om C. (...) als gevangene op het politiecommissariaat te Malabo

te gaan bezoeken, waardoor u onvermijdelijk zelf in de kijker zou lopen, u te kennen zou geven C. (...) persoonlijk te kennen en u zichzelf logischerwijze bloot zou stellen aan enige ondervraging en onderzoek door de autoriteiten in dit kader. U gaf immers zelf aan voor uw bezoek aan het politiecommissariaat – als echtgenote van de neef van C. (...), een man die ervan werd beschuldigd een staatsgreep te hebben willen plegen - niet geïnterviewd te zijn door de autoriteiten: “Weet je, ik ben naar het huis van mijn ouders getrokken, ik heb er daarna niets meer van geweten, omdat ik er een voortvluchtige was, ik ben ontsnapt, ze hebben me niet kunnen herkennen omdat ik nog niet lang bij hen woonde, die van de regering kenden mij nog niet, er werden daar familieleden opgepakt, gevangen gezet, mensen die ik kende en niet kende” (cgvs p. 9) ... “In 2013 ja, de problemen begonnen in 2003, en al die jaren waren jaren van problemen, ze hebben me niet opgepakt omdat ze me niet herkenden” (cgvs p. 12). Meer nog, u werd naar uw eigen mening door C. (...)’s zus gevraagd om u naar dit politiecommissariaat te Malabo te begeven, dit gezien de leden van de regering u (en uw gezicht) niet gingen herkennen (cgvs p. 12). Men kan dan ook, in het licht van deze verklaringen, logischerwijze niet inzien waarom u dergelijk groot risico zou nemen teneinde C. (...) – overigens slechts een ver en aangetrouwd familielid, namelijk de neef van uw echtgenoot – in het politiestation te Malabo te gaan bezoeken, temeer daar u zelf verklaarde dat er effectief vele mensen, gerelateerd aan C. (...), in dit kader werden gearresteerd en zelfs gedood (cgvs p. 9-11). Meer nog, u geeft zelf aan na de beschuldiging aan het adres van C. (...) voor het plegen van een staatsgreep in 2003, niet meer terug naar de buurt van deze man zijn woning te zijn gegaan, zodat ze u niet gingen herkennen, immers indien ze u herkenden, gingen ze u arresteren, ze pakten namelijk ook vrouwen en kinderen op (cgvs p. 10). U verklaarde verder ook nog dat enkele zussen van C. (...) gevangen waren gezet en anderen konden ontsnappen, u werd hiervan zelf slechts op de hoogte gebracht, u zocht immers zelf geen toenadering meer zodat ze u niet konden herkennen (cgvs p. 11). Het valt dan ook onmogelijk te rijmen dat u zou pretenderen enerzijds geen enkele toenadering meer te hebben gezocht voor wat betreft “de zaak C. (...)”, immers de autoriteiten hadden u niet herkend in dit kader en indien ze u alsnog gingen herkennen, gingen ze u arresteren, ze pakten namelijk ook vrouwen en kinderen – gerelateerd aan C. (...) – op, doch u anderzijds louter op éézijdige vraag van C. (...)’s zus deze man dan weer wel in het politiecommissariaat van Malabo ging gaan opzoeken. U slaagt er verder ook allesbehalve in om een dienstige verklaring te bieden voor uw beweerde risicovolle gedrag en onderneming in dit kader. U gevraagd waarom de zus van C. (...) wou dat u C. (...) een bezoekje bracht, gaf u het volgende aan: “Zij wou graag weten of hij er daadwerkelijk was, want soms zeggen ze ze hebben hem overgebracht, maar dan weet je nog niet of hij er al dan niet zit, ze durfde zelf niet gaan want ze gingen haar herkennen, daarom ze stuurde mij, ik ging op bezoek, als hij me zou ontvangen, ik zou zeker zijn dat hij daar was, daarom zijn zus had me gestuurd” (cgvs p. 13). Dat u aldus C. (...) – een ver en aangetrouwd familielid – in het politiecommissariaat te Malabo enkel en alleen – op éézijdige vraag van zijn zus – ging bezoeken louter om te verifiëren of deze man wel degelijk nog steeds aldaar was opgesloten en hij ondertussen niet was getransfereerd, weet dan ook allesbehalve te overtuigen waarom u dergelijk groot risico zou nemen, waardoor u op die manier onvermijdelijk in de kijker zou lopen van de autoriteiten, u te kennen zou geven C. (...) persoonlijk te kennen en u zichzelf bloot zou stellen aan enige ondervraging en onderzoek in dit kader. Uw ondoorleefde en ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw beweerde risico-inschatting in dit kader, wordt verder ondersteund door uw verklaringen dat u op het politiecommissariaat op de vraag of u een band met C. (...) had, had geantwoord dat u C. (...) zijn vriendin – en aldus levenspartner – was (cgvs p. 12). U gevraagd waarom u had verklaard aldaar C. (...) zijn vriendin te zijn, gaf u aan indien u de waarheid ging spreken, het ging geweten zijn dat u de vrouw van zijn neef was, dan gingen ze u gevangen zetten, u besloot aldus te liegen (cgvs p. 13). U gevraagd waarom het beter zou zijn om u als vriendin op te geven in plaats van als de vrouw van zijn neef en om welke redenen ze u dan minder gingen viseren, gaf u het volgende aan: “Dat is omdat, al diegenen die deel uitmaakten van de entourage van C. (...), werden in die periode gevangen gezet, maakt niet uit vrouwen of kinderen, dit was sinds hij ontvoerd was en die problemen kende, daarom vermeed ik de waarheid te zeggen, anders zouden ze me gevangen zetten” (cgvs p. 14). Gepolst of u als vriendin van C. (...) dan geen deel van zijn entourage zou uitmaken, verklaarde u: “Een vriendin is niet hetzelfde als een familielid, een vriendin is een beetje verder. En zelfs op die manier, hebben ze me nog geslagen, verkracht, gevangen gezet, de dag erna vrij gelaten” (cgvs p. 14). Men kan evenwel totaal niet inzien hoe de rechtstreekse vriendin en aldus levenspartner van C. (...) door de autoriteiten minder zou worden geïnterviewd dan een ver en aangetrouwd familielid, meer bepaald de echtgenote van de neef van C. (...). U ten slotte geconfronteerd met uw beweerde risicovolle onderneming in dit kader en gevraagd of u zichzelf niet in gevaar bracht door uw bezoek aan het politiecommissariaat, waardoor u wel degelijk aangaf C. (...) te kennen, verwees u louter naar dat het gevaar er enkel in schuilde dat hij op dat moment geen bezoek mocht ontvangen, waar u niet van op de hoogte was, indien u dit had geweten, was u niet gegaan, het was immers gevaarlijk (cgvs p. 14). Nogmaals gepolst naar de gevaren die er in uw bezoek schuilden, verviel u wederom in uw eerdere verklaringen: “Ik zeg dat het gevaarlijk is, het gevaar betekent, wanneer zij geen bezoek ontvangen, betekent het dat ze geen familie of niemand daar willen, het is gevaarlijk, ik wist niet dat het verboden

was, daarom is het gevaarlijk” (cgvs p. 14). U ermee geconfronteerd dat, los van uw verklaringen dat het gevaar schuilde in het gegeven dat bezoek voor C. (...) blijkbaar verboden was, het nog steeds een risicovolle onderneming was en of u het gevaar ervan niet inzag, stelde u louter “Wat kunnen we doen, ik had geen andere optie, we wilden immers weten of hij daadwerkelijk daar zat” (cgvs p. 14).

Gezien bovenstaande opmerkingen weet u dan ook allesbehalve op geloofwaardige en doorleefde wijze te duiden waarom u het zeer grote risico zou nemen om C. (...) als gevangene in het politiecommissariaat te Malabo te gaan bezoeken – dit terwijl u zelf verklaarde geen enkele toenadering meer te hebben gezocht voor wat betreft “de zaak C. (...)” en uzelf onder de radar zou zijn geweest terwijl er vele mensen, gerelateerd aan C. (...), reeds waren gearresteerd en zelfs gedood in dit kader-, waardoor u onvermijdelijk zelf in de kijker zou lopen bij de autoriteiten, u te kennen zou geven C. (...) persoonlijk te kennen en u zichzelf bloot zou stellen aan enige ondervraging en onderzoek in dit kader, enkel en alleen omdat C. (...)’s zus u had gevraagd om te gaan controleren op het desbetreffende Commissariaat of C. (...) zich aldaar wel degelijk nog steeds bevond. Uw dermate gebrek aan risico-inschatting en uw ondoorleefde verklaringen in dit kader worden verder ondersteund door uw bewering dat u op het politiecommissariaat uzelf als C. (...) zijn levenspartner had voorgesteld, dit in plaats van uw ware identiteit – namelijk de vrouw van een neef van C. (...) en aldus een ver en aangetrouwd familielid – weer te geven, dit omdat u dacht op die manier minder risico te lopen. Aan uw verdere verklaringen, namelijk dat u er vervolgens werd gevangen genomen, u er werd geslagen en u er ’s avonds door een militair werd misbruikt (cgvs p. 12), kan er gezien bovenstaande ongeloofwaardige verklaringen, dan ook verder geen enkel geloof worden gehecht.

Het ongeloofwaardige karakter van uw algehele verklaringen wordt verder gestaafd door uw contradictorische stelling dat er enerzijds, in het kader van uw voorgehouden opsluiting in het politiecommissariaat (waaraan er geen enkel geloof werd gehecht, zie supra), naar uw mening werd gesteld dat u familie was van C. (...) en uw familie een staatsgreep wou plegen (cgvs p. 12-14), doch u dan weer anderzijds stelde hierna C. (...) op frequente basis en gedurende een ruime tijdsspanne in de Belabih (cfr. Black Beach) gevangenis te hebben bezocht. U stelde immers dat C. (...) in de Belabih (cfr. Black Beach) gevangenis werd ondergebracht sedert 2014, u ging hem hier – tijdens de periode van 2014 tot 2018 – op regelmatige basis bezoeken (cgvs p. 12-13 en 15). U verklaarde in dit kader het volgende: “Nee. Wacht. Weet je, ze namen C. (...) gevangen, we gingen hem altijd met de familie bezoeken, de baas van de familie kende me al, omdat ik altijd op bezoek ging, ze zagen me altijd omdat ik daar bezoek ging brengen” (cgvs p. 15). Gevraagd naar de frequentie van uw bezoekjes, stelde u: “Bijvoorbeeld als je geld hebt, je kan twee keer per week gaan, zaterdag en zondag, indien niet voldoende geld of tijd, je kan slechts één keer per week gaan” (cgvs p. 15). Op een dag – op een dinsdag ergens in 2014 – kreeg u dan weer naar uw mening telefoon van een onbekend nummer, deze man stelde de baas van de gevangenis te zijn, hij wenste iets te bespreken over uw “schoonbroer” (cgvs p. 12 en 15). U ging hier niet op in en u ging vervolgens het daaropvolgend weekend naar de gevangenis teneinde C. (...) te gaan bezoeken (cgvs p. 12). U ontmoette er de baas van de gevangenis, hij stuurde op zijn beurt een andere militair om u lichamelijk te betasten (cgvs p. 12). U verweerde zich en u werd er toen door een militair geslagen, u liep verwondingen op aan uw arm en onderrug (cgvs p. 13). U ging die dag dan ook niet op bezoek bij C. (...), u werd naar huis gestuurd (cgvs p. 13). Er kan in dit kader worden opgemerkt dat u ook hier niet dienstig noch op geloofwaardige en doorleefde wijze weet te duiden waarom u dergelijke grote risico’s zou nemen. U gaf immers zelf aan dat u zich, bij aankomst in deze gevangenis, telkenmale diende aan te bieden, uw persoonsgegevens diende te geven en u aan een uitgebreide (identiteits)controle werd onderworpen: “De militairen. Als je binnengaat, je geeft het aan de militairen, uw telefoon aan de militairen geven. En fotokopie van uw identiteitskaart aan de militairen. Als je het afgegeven hebt, je wilt vertrekken, bezoek afgelopen, je krijgt uw telefoon terug en ze houden uw documenten” (cgvs p. 12). U stelde verder: “Dat klopt, in Belabih (cfr. Black Beach), als je er een bezoek gaat brengen, dan moet je er een kopie afgeven van uw document en zeggen wie je komt bezoeken, dan ze schrijven op de achterkant het is C. (...) en wie je bent, dat staat op de achterkant van het document, dat je familie bent van hem en wie je komt bezoeken” (cgvs p. 16). U vulde aan: “Ja ze doen daar onderzoek, als je binnen gaat om een bezoek te brengen, eerst naar een kamer gebracht, alles uit, kleding uit, als je een staart hebt ze doen die los, handschoenen aan om uw vagina te doorzoeken” (cgvs p. 17). Gepolst of u dan werd bevraagd over “uw band” met C. (...), stelde u: “Zo is het, maar ze hebben mij niet gevraagd welke band ik met hem had, ze onderzochten me alleen als ik binnen ging, zien of ik iets van eten bij had, dan vonden ze dat eten, ik weet niet of ze de andere familieleden, personen die hem bezochten, verder ondervroegen, ik weet enkel wat er met mij gebeurde” (cgvs p. 17). U vervolgde: “In de gevangenis Belabih (cfr. Black Beach) enkel de bezoeker ondervragen en welke band je met hem hebt, je laat daar uw kopie achter” (cgvs p. 17). U stelde verder: “Ja, ze vragen jou wat je bent, of je de broer of zus of vriendin bent. En die andere dingen staan al op het document, daar staat de naam en alles op vermeld, is niet nodig om ernaar te vragen” (cgvs p.

17). U vervolgde: “Je gaat de gevangenis binnen en ontmoet de militairen en laat een kopie van uw identiteitskaart achter, schrijft telefoonnummer op en de naam van de persoon die je komt bezoeken en de militairen schrijven op, alles wat je zegt, en dan gaf hij opdracht aan de militairen zodat ze me van kop tot teen zouden onderzoeken. Ik gaf daar kopie identiteitskaart af, en ook mijn nummer, en dan ging ik daar weg om naar de zaal te gaan waar ze dan de vrouwen onderzoeken, hij gaf aan de militairen het bevel dat ik uit de zaal moest zodat ze me zouden onderzoeken...” (cgvs p. 18). U vulde nog aan dat u bij de politie diende te liegen en stelde de vriendin van C. (...) te zijn geweest, doch in de gevangenis Belabih (cfr. Black Beach) mocht u dan weer niet liegen, u wou enkel weten of hij er daadwerkelijk zat en u had er de waarheid gesproken over “uw band” met C. (...) (cgvs p. 16). U gevraagd waarom u naar de gevangenis was gegaan en of dit niet riskant was, gezien ze naar uw mening toen al wisten dat u tot “C. (...)’s entourage” behoorde en deze man voor ernstige feiten werd vastgehouden, gaf u het volgende aan: “In Belabih (cfr. Black Beach) daar kon de familie rustig een bezoek brengen, om hem te bezoeken, bij de politie is het inderdaad verboden, ze willen eerst een onderzoek voeren, als iemand weg gaat van de politie en naar Belabih (cfr. Black Beach) gaat, het is een openbare gevangenis en je kan zonder problemen een bezoek brengen, ook zijn zussen brachten een bezoek” (cgvs p. 16). U nogmaals dezelfde vraag opgeworpen, luidde uw antwoord: “Bij ons is het niet geweten dat hij een staatsgreep wil plegen maar voor hen wel. Nog iets, je weet dat de regering daar de macht heeft, als zij beslissen dat C. (...) geen bezoek krijgt, gingen we hem geen bezoek brengen, als ze toelating gaven, ging de familie zonder problemen een bezoek brengen, hoewel het geen bezoeken waren zoals hier nu, je ziet hem op afstand en kan gewoon zwaaien naar die persoon. Als je hem iets wil zeggen, je moet opdracht geven aan een andere persoon om iets te gaan zeggen of geven” (cgvs p. 16). U verstopte zich aldus wederom achter uw nietszeggende verklaringen dat C. (...) in de gevangenis – in tegenstelling tot in het politiecommissariaat – wel degelijk bezoek mocht ontvangen en dat er aldus “geen enkel probleem” in dit kader was en de familie er rustig en zonder enige problemen een bezoek kon brengen, waaruit wederom uw gebrek aan risico-inschatting en doorleefdheid in dit kader kan worden opgemaakt. Overigens verklaarde u reeds eerder dat ook bepaalde zussen van C. (...) problemen kenden voor wat betreft “deze C. (...) zaak”, wat wederom compleet contradictorisch is met uw bewering dat zijn zussen probleemloos op bezoek konden gaan bij C. (...) in de gevangenis (cgvs p. 11) U nogmaals dezelfde vraag opgeworpen, namelijk of u het bezoek aan de gevangenis – los van een mogelijke toestemming uitgaande van de regering – niet riskant vond, gezien u zichzelf dan blootstelde als behorend tot “C. (...)’s entourage”, stelde u: “Wij waren dat al gewend, we konden niets anders doen. Maar ik ging hem ook niet alle dagen bezoeken, wanneer ik tijd had, ging ik hem bezoeken” (cgvs p. 17). U gevraagd of u dan werkelijk zo “een band” met C. (...) – als zijnde de echtgenote van zijn neef – had, dat u hem bleef opzoeken in de gevangenis, bevestigde u dit: “Dat klopt, maar ik ging hem niet altijd bezoeken, niet meer elke dag, ik kon slechts twee keer per week, per maand ik ging minstens één dag, één of twee keer. Dan kon het een maand duren voordat ik hem terug ging bezoeken” (cgvs p. 18). U legde ten slotte nog uit waarom u C. (...) bleef bezoeken: “Het was enkel een bezoek omdat ik familie ben, wanneer iemand in de gevangenis zit, de familie gaat die persoon aanmoedigen, hij wordt er depressief, komt niet buiten, als zij de familie zien, ze krijgen terug krachten” (cgvs p. 18). U weet dan ook deze door u aangehaalde regelmatige gevangenisbezoeken aan C. (...) – gedurende de periode 2014-2018 – allesbehalve aannemelijk te maken en u weet allesbehalve te overtuigen waarom u dergelijk groot risico zou hebben genomen, enkel en alleen omdat u “het al gewend was en niets anders kon doen” en u familie was en de familie normaliter een gevangene in de gevangenis moed gaat inspreken, temeer daar u telkenmale aan een uitgebreide (identiteits)controle stelde te zijn onderworpen. Uw loutere stelling dat u C. (...) niet dagelijks ging gaan bezoeken, weet verder ook niet te overtuigen waarom u dergelijk groot risico zou hebben genomen. U gaf overigens zelf aan dat C. (...) ook andere, dichtere, familieleden bij hem over de gevangenisvloer kreeg, men kan dus logischerwijze niet inzien waarom de aanwezigheid van uzelf – een ver en aangetrouwd familielid – in dit kader vereist zou zijn geweest. Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen in dit kader, kan er verder ook geen enkel geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde bewering dat de baas van de gevangenis een militair zou hebben gestuurd om u lichamelijk te betasten, u er zou zijn geslagen en u verwondingen aan uw arm en onderrug zou hebben opgelopen.

Uit bovenstaande blijkt dan ook overduidelijk dat u de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, voortgesproken uit de beschuldiging tot staatsgreep door de autoriteiten van Equatoriaal Guinea op naam van de neef van uw echtgenoot genaamd C. N. B. (...), niet aannemelijk heeft weten te maken. U bent er dan ook niet in geslaagd om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten weten deze bevindingen niet om te buigen. U legt whatsapp berichten – en videofragmenten – tussen uzelf en C. (...) neer. Er wordt hierin een overzicht gegeven van de

getroffen familieleden en vrienden – waaronder enkelen die u zelf noemde –, deze personen zouden voornamelijk tot de stam Ncodjen behoren. Ook uw naam wordt in deze berichten vermeld, u zou uw leven riskeren bij een terugkeer naar uw land. Er staat verder ook in vermeld dat de President en zijn zoon de beslissing hebben genomen om rechters, procureurs en advocaten zonder enig motief te arresteren. Ook zou de neef van de President en de zoon van het kleine broertje van de President Armengol Ondo Nguema Mbasogo de arrestatie hebben bevolen van een man die weigerde om hem zijn land in Bata te verkopen. Verder wordt er nog een artikel gedeeld, handelend over de afschaffing van de doodstraf in het land, waar President Obiang reeds acht jaar geleden mee instemde doch wat de dato nog steeds niet werd geratificeerd. U voegt ook nog een email van C. (...) dd. 30 juni 2022 toe, waarin er wordt verwezen naar de algemene politieke situatie in uw land en naar verscheidene bronnen in dit kader en er wordt gesteld dat C. (...) veel familieleden en vrienden is verloren, bijna allemaal zouden ze sinds 2003 in de gevangenis verblijven. Verder vermeldt C. (...) in deze email nog uw naam, u woonde bij hem in en u gaf hem van 2013 tot 2018 voedsel in de gevangenis, u werd ook meermaals gemarteld en verkracht, u zou dan ook niet naar uw land kunnen terugkeren. U legt ook nog het artikel “Exiliado en Bélgica, secuestrado en Nigeria y desaparecido o asesinado en Malabo” (cfr. verbannen in België, ontvoerd in Nigeria en verdwenen of vermoord in Malabo) voor, handelend over de vervolging door de autoriteiten van Equatoriaal-Guinea van C. N. B. (...) en zijn ontvoering in Nigeria. U legt ten slotte nog drie videofragmenten, handelend over de algemene politieke situatie in uw land en het dictatoriale regime aldaar, neer. Er kan in dit kader worden opgemerkt dat de vervolging door de autoriteiten van Equatoriaal-Guinea jegens C. N. B. (...) – en de vervolging van eventuele (dichtbij) familieleden en vrienden van C. (...) – niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken, doch u uw persoonlijke vrees voor vervolging of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ in dit kader allesbehalve aannemelijk hebt weten te maken (zie supra). Het neerleggen van whatsapp berichten en een email van C. (...), waarin hij uw naam noemt, weergeeft dat u bij hem zou hebben gewoond en u hem van 2013 tot 2018 voedsel in de gevangenis zou hebben gebracht en u in dit kader meermaals zou zijn gemarteld en verkracht en waarin hij stelt dat u niet naar uw land zou kunnen terugkeren, weet bovenstaande motivering dan ook niet om te buigen, u hoort immers de door u neergelegde stukken met geloofwaardige verklaringen te ondersteunen, wat in casu allesbehalve het geval blijkt. De informatie handelend over de algemene (politieke) situatie in uw land heeft verder geen enkele betrekking op u persoonlijk en kan de ongeloofwaardigheid van de door u neergelegde verklaringen niet opheffen, u haalde verder ook geen elementen aan in dit kader die hiertoe anders zouden kunnen besluiten.

U verklaarde verder nog dat in 2020 uw zoon, J. A. (...), door vijf mannen werd aangevallen en het de bedoeling was om uw zoon te vermoorden, uw zoon wist evenwel te ontsnappen en zich te verstoppen (cgvs p. 19). U wist hier evenwel geen persoonlijke vrees in uw hoofde aan te koppelen. U stelde verder geen persoonlijke problemen met militairen, politie, autoriteiten, andere personen of groepen te hebben gekend in Equatoriaal-Guinea (cgvs p. 19).

U geeft ten slotte zelf aan dat u uiteindelijk uw land, Equatoriaal-Guinea, hebt verlaten omdat u zonder werk zat en u geen geld had om te eten, tevens had u nog schulden bij mensen en kwamen zij op hun beurt spullen uit uw huis halen (cgvs p. 13). Uw financiële moeilijkheden kwamen er doordat in maart van dit jaar (cfr. 2022) uw zaak – u verkocht tomaten, enkele vruchten, en ook uien, bananen en dergelijke – door militairen werd vernield (cgvs p. 17). U weet niet om welke reden dit zou zijn gebeurd, die mensen zouden op die manier optreden, weken later werd alles naast u ook verwoest (cgvs p. 17). U reisde vervolgens – met uw eigen paspoort (P10001715), op uw eigen naam en afgeleverd op 15 juli 2020 te Malabo door de autoriteiten van Equatoriaal-Guinea en geldig tot 14 juli 2025, en met een visum afgeleverd op 28 april 2022 door de Spaanse ambassade te Malabo en geldig van 17 juni 2022 tot 15 juli 2022 – via Kameroen en Ethiopië en u kwam op 18 juni 2022 in België aan. Het feit dat u met een Spaans (toeristen)visum – afgeleverd op 28 april 2022 – reisde, duidt er overigens eveneens op dat u uw reis zorgvuldig heeft gepland en u aldus eerder om andere dan de door uzelf voorgehouden doeleinden uw land heeft verlaten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, § 1, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat, verwerende partij ten onrechte stelt dat aan verzoekster de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend om reden dat zij onvoldoende aannemelijk maakt dat er in haar hoofde een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Doordat verwerende partij doorheen de bestreden beslissing voornamelijk blijft poneren dat het onmogelijk te rijmen valt dat verzoekster zou pretenderen geen enkele toenadering te hebben gezocht voor wat betreft de zaak C. (...) doch dat verzoekster anderzijds louter op eenzijdig verzoek van C. (...)’s zus deze man dan weer wel ging opzoeken in het politiecommissariaat van Malabo en dat verzoekster er dus niet in slaagde een dienstige verklaring te bieden voor haar risicovolle gedrag.

Terwijl dat op grond van de opstelling van de bestreden beslissing moet blijken dat verwerende partij niet heeft voldaan aan zijn samenwerkingsplicht overeenkomstig artikel 4 van de EU Kwalificatierichtlijn door niet voldoende door te vragen tijdens het persoonlijk onderhoud en zodoende dus onvoldoende de relevantie van materiele feiten heeft vastgesteld in dit dossier.

Dat inderdaad een dieper onderzoek naar de familiale banden van verzoekster met de heer C. M. (...) verwerende partij een meer genuanceerde inzichten had kunnen en moeten verschaffen inzake de aanvraag tot internationale bescherming van verzoekster.

Zo stelt verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud dat haar schoonmoeder A. M. (...) is vermoord in de gevangenis (p. 10 -11);

Er wordt echter niet doorgevraagd naar de precieze omstandigheden van deze moord die volgens verzoekster wel essentieel zijn voor de beantwoording van de vraag in hoeverre verzoekster eventueel tot de nabije familie van de heer C. M. (...) behoort.

Bovendien worden er geen vragen gesteld over de huidige verblijfplaats van de man van verzoekster.

Van de heer C. M. (...) mogen we immers begrijpen dat de echtgenoot al lang vermist is;

“(...)”

Dat de volgende vragen zich toch wel opdringen en een antwoord behoeven:

- Waar verblijft deze man nu?
- Wat was de rol van haar man zijn in deze staatsgreep?
- Zijn zij officieel gescheiden?

Dat verwerende partij het nalaat dieper in te gaan op de verkrachting van verzoekster op het politiecommissariaat, zoals door haar aangegeven tijdens haar persoonlijk onderhoud.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar p. 17 voor wat betreft de vernieling van haar groente en fruitzaak in maart 2022,

Op p. 17 heeft verzoekster het echter over de vernieling van haar zaak in 2014 terwijl de Protection Officer er op p. 19 2022 van maakt.

Tenslotte vraagt verwerende partij ook niet door naar de levensomstandigheden van verzoekster tussen 2018 (het moment waarop dhr C. M. (...) het land heeft verlaten) tot haar vertrek in 2022.

Er wordt een heel open vraag gesteld over belangrijke gebeurtenissen of problemen, het is duidelijk dat verzoekster niet altijd alle vragen even goed begrijpt maar het is ook zo dat verwerende partij heeft nagelaten een duidelijk beeld te ontwikkelen van haar dagelijkse leven in die jaren als alleenstaande moeder.

Dat verzoekster verwijst naar de volgende passage van het persoonlijk gehoor op p. 15:

“(...)”

Dat de protection officer op dit punt toch wel gewag maakt van een zeker gebrek aan kennis en realiteitszin door te suggeren dat verzoekster zich, als kwetsbare alleenstaande vrouw in een dictatoriaal bewind wiens fysieke integriteit al meer dan eens geschonden was, zomaar kon verzetten tegen deze huiszoeking.

Dat dit in een land als België nog wel kan gebeuren zoiets uiteraard totaal ondenkbaar is in een land als Equatoriaal Guinea waar de regering met een militaire arm de bevolking onder controle heeft.

Equatoriaal Guinée, hoewel economisch welvarend wegens de inkomsten uit olie doch met zeer onevenredig verdeelde welvaart onder de bevolking, staat bekend als een land waar, op wereldniveau, de rechten van de mens het minst worden gerespecteerd.

Het land wordt als meer dan 40 jaar geregeerd door eenzeldde corrupte machts potentiaat, nl. President Obiang Nguema Mbasogo.

De beslissing van verwerende partij legt de nadruk op de ongeloofwaardigheid van het grote risico dat verzoekster zou hebben genomen om dhr. C. M. (...) te gaan bezoeken in de gevangenis.

Het lijkt er echter meer op dat het CGVS de feiten veelal interpreteert en beschouwt vanuit een zeer westers rationeel perspectief en onvoldoende rekening houdt met het profiel van verzoekster als onopgeleide vrouw uit een klein Afrikaans land.

Op basis van de vastgestelde feiten is een andere benadering mogelijk die in zekere mate door de heer C. M. (...) alsook de beperkte beschikbare landeninformatie bevestigt.

Daarenboven legt verwerende partij geen enkele landeninformatie voor ter ondersteuning van de analyse wat een schending inhoudt van artikel 10 lid 3 onder b van de Asielprocedurerichtlijn dat verwerende partij verplicht actuele en nauwkeurige informatie uit verschillende soorten bronnen te verzamelen en te verwerken in de bestreden beslissing.

Zo geeft Dhr. C. M. (...) aan dat hij de verantwoordelijkheid over verzoekster heeft overgenomen en dat hij de uitstaande bruidsschat ook heeft betaald voor verzoekster.

Er is weinig landeninformatie bekend over Equatoriaal-Guinee maar op zich meldt de US State Department een dergelijke traditie wel USDOS – US Department of State: “2021 Country Report on Human Rights Practices: Equatorial Guinea”, Document #2071279 - ecoi.net.

Een ander interessant document is [2011_gnq_mariages_forces_web_0.pdf \(ofpra.gouv.fr\)](https://www.ofpra.gouv.fr/).

Op basis van deze praktijk (alsmede waarschijnlijk het feit dat haar man de zus van dhr. C. M. (...) heeft gebeld) kan verzoekster zich verplicht hebben gevoeld om dhr. C. M. (...) te gaan bezoeken in de gevangenis, ongeacht of dat nu gevaarlijk was voor haar of niet.

Het zal haar met andere woorden zijn opgedragen geweest door haar familiale omgeving.

Het feit dat dhr. M. (...) Verzoekster haar bruidsschat zou hebben betaald, zou ook direct kunnen aantonen dat zij tot zijn nabije familie behoort.

Gelet op de zeer korte periode waarover verzoekster beschikte om huidig verzoekschrift op te stellen houdt zij zich het recht voor om op de pleitzitting eventueel een aanvullende nota neer te leggen.

Zodat, aan verzoekster de internionale bescherming dient te worden toegekend.

In subsidiaire orde dient de bestreden beslissing te worden nietigverklaard en dient te worden teruggestuurd naar verwerende partij voor verdere behandeling.”

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met fotokopieën van een document inzake de regeling betreffende de bruidsschat en van twee foto's waarop zij staat met S., de neef van de heer C., neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zij er niet in geslaagd is om haar persoonlijke ‘vrees voor vervolging’ of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ in het kader van de vervolging van C., de neef van haar echtgenoot, door de autoriteiten van Equatoriaal-Guinea die hem beschuldigen van het plegen van een staatsgreep aannemelijk te maken nu (i) zij allesbehalve op geloofwaardige en doorleefde wijze weet te duiden waarom zij het zeer grote risico zou nemen om C. als gevangene in het politiecommissariaat te Malabo te gaan bezoeken waardoor zij onvermijdelijk zelf in de kijker zou lopen bij de autoriteiten, zij te kennen zou geven C. persoonlijk te kennen en zij zichzelf bloot zou stellen aan enige ondervraging en onderzoek in dit kader, enkel en alleen omdat de zus van C. haar had gevraagd

om te gaan controleren op het desbetreffende commissariaat of C. zich aldaar wel degelijk nog steeds bevond, (ii) zij ook de door haar aangehaalde regelmatige gevangenisbezoeken aan C. gedurende de periode 2014-2018 allesbehalve aannemelijk weet te maken en zij allesbehalve weet te overtuigen waarom zij dergelijk groot risico zou hebben genomen en (iii) de door haar neergelegde documenten deze bevindingen niet weten om te buigen, omdat (B) zij geen persoonlijke vrees in haar hoofde wist te koppelen aan de aanval op haar zoon J. A. in 2020 en omdat (C) het feit dat zij met een Spaans (toeristen)visum – afgeleverd op 28 april 2022 – reisde, er op duidt dat zij haar reis zorgvuldig heeft gepland en dat zij aldus eerder om andere dan de door haarzelf voorgehouden doeleinden, met name dat zij zonder werk zat, geen geld had om te eten en schulden had, haar land heeft verlaten. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart bij terugkeer naar haar land van herkomst, Equatoriaal Guinea, te vrezen voor opsluiting of om te worden vermoord omwille van haar band met C., een luitenant-kolonel die er door de autoriteiten van wordt beschuldigd een staatsgreep te (hebben) willen plegen en die tevens de neef van haar man is. Zij zou C. in de gevangenis hebben proberen bezoeken in het politiekantoor te Malabo waar hij was opgesloten, maar zou een dag gevangen genomen zijn en hierbij zijn geslagen en misbruikt. Tussen 2014 en 2018 zou verzoekster C. regelmatig hebben bezocht in de “*Belabih*” gevangenis. Daar zou de baas van de gevangenis militairen op haar hebben afgestuurd om haar te betasten. Zij zou toen geslagen zijn en verwondingen hebben opgelopen. Daarnaast verklaart verzoekster dat haar zoon in 2020 door vijf mannen werd aangevallen, maar dat hij wist te ontsnappen. Ten slotte zou in maart 2020 haar handelszaak zijn vernield door militairen, waardoor zij in financiële moeilijkheden geraakte. Zij zou besloten hebben haar land te verlaten en kwam op 18 juni 2022 in België aan.

Ter staving van haar relaas legde verzoekster in de loop van de administratieve procedure fotokopieën neer van *Whatsapp*-berichten tussen haar en C., van een e-mail van C. van 30 juni 2022, van het artikel “*Exiliado en Bélgica, secuestrado en Nigeria y desaparecido o asesinado en Malabo*” van 2 februari 2014 en van een document met drie videofragmenten (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met ‘documenten’).

De *Whatsapp*-berichten tussen verzoekster en C. en het videofragment dat zij deelden, kunnen eenvoudig in scène worden gezet. Hieruit kan hoogstens blijken dat er een band bestaat tussen verzoekster en C., doch deze stukken kunnen omwille van de manipuleerbaarheid niet gelden als objectief bewijs dat verzoekster door deze band ook zelf problemen kent in haar land van herkomst. Hetzelfde kan worden gesteld wat betreft de e-mail die C. op 30 juni 2022 aan verzoekster stuurde.

Het artikel van 2 februari 2014 handelt over de vervolging van C. door de autoriteiten van Equatoriaal-Guinea. Verzoekster wordt in deze informatie niet vermeld. Bijgevolg volstaat deze informatie op zich niet om in hoofde van verzoekster tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten.

De drie videofragmenten die verzoekster nog in een document voorlegt, zouden handelen over de algemene en politieke situatie en het dictatoriale regime in Equatoriaal-Guinea. Verzoekster wordt hierin niet vermeld, zodat ook deze beeldfragmenten op zich niet volstaan om in hoofde van verzoekster tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten.

Ter terechtzitting legde verzoekster nog een aanvullende nota neer met fotokopieën van een document inzake de regeling betreffende de bruidsschat en van twee foto's van haar met S., die de neef van C. zou zijn.

Wat betreft de ter terechtzitting neergelegde kopie van het document inzake de regeling betreffende de bruidsschat, dient te worden vastgesteld dat, in zoverre al leesbaar, dit stuk niet is voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) waardoor het dan ook niet in overweging wordt genomen.

De twee foto's tonen hoogstens aan dat verzoekster een band heeft met (de neef van) C., in zoverre al zou blijken dat deze neef hier op deze foto's naast verzoekster staat, wat niet met zekerheid kan worden vastgesteld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ziet niet in – en verzoekster licht niet toe – hoe verzoekster met deze foto's het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in haar hoofde wenst aan te tonen.

De Raad besluit dat verzoekster een inspanning heeft geleverd om haar verzoek om internationale bescherming te staven met stukken. Op basis van deze stukken wordt niet betwijfeld dat C. door de autoriteiten van Equatoriaal-Guinea beschuldigd wordt van het plegen van een staatsgreep en daardoor vervolgd wordt, noch dat verzoekster een band heeft met deze man, die overigens ook ter terechtzitting aanwezig was. Deze stukken volstaan evenwel niet om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde stukken, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing zeer uitvoerig gemotiveerd dat (i) het niet aannemelijk is dat verzoekster het zeer grote risico zou nemen om C., die slechts een ver en aangetrouwd familielid van haar zou zijn, als gevangene in het politiecommissariaat te Malabo te gaan bezoeken met als gevolg dat zij onvermijdelijk zelf in de kijker zou lopen bij de autoriteiten, dat zij te kennen zou geven dat zij C. persoonlijk kent en dat zij zichzelf blootstelt aan enige ondervraging en onderzoek in dit kader, enkel en alleen omdat de zus van C. haar had gevraagd om te gaan controleren op het desbetreffende commissariaat of C. zich aldaar wel degelijk nog steeds bevond, dat (ii) het niet valt in te zien waarom verzoekster zich op het politiecommissariaat voordeed als de vriendin van C. in plaats van te zeggen dat zij de vrouw was van de neef van C. en dat (iii) verzoekster geen aannemelijke verklaringen weet te geven waarom zij het zeer grote risico zou nemen om C. nadien in de gevangenis op frequente basis en gedurende een tijdspanne van ruim vier jaar te blijven bezoeken.

Door in het verzoekschrift summier te betogen dat het er meer op lijkt dat de adjunct-commissaris “*de feiten veelal interpreteert en beschouwt vanuit een zeer westers rationeel perspectief en onvoldoende rekening houdt met het profiel van verzoekster als onopgeleide vrouw uit een klein Afrikaans land*” en dat “*(o)p basis van de vastgestelde feiten (...) een andere benadering mogelijk (is) die in zekere mate door de heer C. M. (...) alsook de beperkte beschikbare landeninformatie (wordt) bevestigt*”, weerlegt noch ontkracht verzoekster de pertinente motieven van de bestreden beslissing hierover. De Raad ziet niet in – en verzoekster licht niet toe – in welk opzicht het loutere gegeven dat verzoekster een onopgeleide vrouw uit een klein Afrikaans land is, met zich meebrengt dat zij zulke enorme risico's zou nemen voor een man van wie zij slechts beweert verre (aangetrouwde) familie te zijn. De Raad kan dit ook nergens terugvinden in de beperkte landeninformatie die in het rechtsplegingsdossier beschikbaar is. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund heeft op informatie uit verschillende bronnen die beschikbaar is over Equatoriaal-Guinea (adm. doss., stuk 6, map met 'Landeninformatie'). Verzoekster toont niet aan dat deze informatie onvoldoende actueel en nauwkeurig zou zijn en dat bijgevolg artikel 10, derde lid, b), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming geschonden zou zijn.

Waar verzoekster laat gelden dat C. de verantwoordelijkheid over haar heeft overgenomen en de uitstaande bruidsschat voor haar heeft betaald, beperkt zij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zoals hierboven reeds gesteld, wordt de ter terechtzitting neergelegde kopie van het document inzake de regeling betreffende de bruidsschat niet in overweging genomen omdat dit stuk, in zoverre al leesbaar, niet is voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het PR RvV. Bovendien heeft verzoekster in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van de betaling van haar uitstaande bruidsschat door C., niettegenstaande haar meermaals gevraagd werd waarom zij het risico nam om C. regelmatig te gaan bezoeken in de gevangenis (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende

informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16-18). Dat uit informatie zou blijken dat dit een traditie is in Equatoriaal-Guinea doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoeksters betoog dat zij zich op basis van deze praktijk verplicht gevoeld "*kan*" hebben om C. te gaan bezoeken in de gevangenis, ongeacht of dat nu gevaarlijk was voor haar of niet, kan dan ook allerm minst overtuigen. Ook toont verzoekster hiermee niet aan dat zij tot de nabije familie van C. behoort. Dat dit niet het geval is, blijkt overigens uit de verklaringen die zij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) aflegde. Hieruit blijkt dat zij niet eens in staat was om de relatie tussen haar man en diens neef C. nauwkeurig weer te geven. Zij wist immers niet of de vader van haar man en de vader van C. neven of broers zijn (*ibid.*, p. 8).

Het betoog van verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing over haar problemen ten gevolge van haar band met C., die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij meent dat *in casu* niet voldaan is aan de samenwerkingsplicht.

Verzoekster voert in dit verband aan dat een dieper onderzoek naar haar familiale banden met C. de adjunct-commissaris een meer genuanceerd inzicht had kunnen en moeten verschaffen inzake haar aanvraag tot internationale bescherming. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Bovendien klemt haar betoog met haar verzuchting tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS dat haar "*heel veel vragen*" werden gesteld (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Ook werd verzoekster gevraagd wie er allemaal werd opgepakt en gedood, waarop zij repliceerde niet de hele familie te kennen en er maar een beetje van te weten, waarna zij drie namen opnoemde en zei dat ze niet lang heeft samengewoond met de familie en ze dus niet allemaal kan kennen (*ibid.*, p. 9). Waar verzoekster nog hekelt dat niet doorgevraagd werd naar de precieze omstandigheden van de moord op haar schoonmoeder A. M. die volgens haar wel essentieel zijn voor de beantwoording van de vraag in hoeverre zij eventueel tot de nabije familie van de heer C. behoort, stelt de Raad bovendien vast dat verzoekster nalaat *in concreto* toe te lichten welke precieze omstandigheden zij daarover had kunnen meedelen die hadden kunnen leiden tot een andere (motivering van de) bestreden beslissing. Hetzelfde kan worden gesteld waar zij hekelt dat haar geen vragen werden gesteld over de huidige verblijfplaats van haar man. Ook in haar verzoekschrift laat zij immers na toelichting te verschaffen over waar haar man verblijft, wat diens rol was bij de staatsgreep en hun huwelijksstatus.

Ook waar verzoekster de adjunct-commissaris verwijt niet dieper in te gaan op haar verkrachting op het politiecommissariaat, stelt de Raad vast dat zij daarover in haar verzoekschrift geen nuttige bijkomende toelichtingen weet te verschaffen. De Raad wijst er bijkomend op dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) op geen enkel moment heeft gerept over deze verkrachting, terwijl haar nochtans werd gevraagd naar een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot haar vlucht uit haar land van herkomst (adm. doss., stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5.). De vaststelling dat verzoekster op de DVZ uiterst essentiële informatie met betrekking tot haar relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan. Dit geldt evenzeer voor verzoeksters verklaring op het CGVS dat zij één dag werd gevangen gehouden. Ook hiervan maakte zij op de DVZ geen enkel gewag. Meer nog, gevraagd of zij gearresteerd is geweest of in de gevangenis heeft gezeten, antwoordde verzoekster ontkennend (*ibid.*, vraag nr. 3.1.).

Waar verzoekster nog betoogt dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar p. 17 voor wat betreft de vernieling van haar "*groente en fruitzaak*" in maart 2022, terwijl zij het op p. 17 heeft over de vernieling van haar zaak in 2014 en de *protection officer* er op p. 19 2022 van maakt, ziet de Raad de relevantie van dit betoog niet in. De *protection officer* vroeg inderdaad eerst aan verzoekster of haar zaak in maart 2014 vernield werd door de militairen, wat verzoekster beantwoordde met "*(d)e militairen*" (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Verderop tijdens het persoonlijk onderhoud corrigeerde verzoekster dat haar zaak niet werd vernield in 2014, maar in "*maart van dit jaar*" (*ibid.*, p. 19). Hierin kan op geen enkele wijze een schending van de op de adjunct-commissaris rustende plicht tot samenwerking worden gezien.

Waar verzoekster nog hekelt dat haar niet werd gevraagd naar haar levensomstandigheden tussen 2018 en het moment van haar vertrek in 2022, ziet de Raad niet in – en verzoekster licht niet toe – wat het verband is tussen het dagelijkse leven van verzoekster in die jaren als alleenstaande moeder en het bepaalde in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er bovendien nogmaals op dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te sturen.

Waar verzoekster de *protection officer* van het CGVS een gebrek aan kennis en realiteitszin verwijt waar deze zou suggereren dat zij zich, als kwetsbare alleenstaande vrouw in een dictatoriaal bewind wier fysieke integriteit al meer dan eens geschonden was, zomaar kon verzetten tegen de huiszoeking, kan de Raad slechts vaststellen dat deze kritiek niet gericht is tegen de motieven van de bestreden beslissing en dat verzoekster hiermee geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoekster de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“U verklaarde verder nog dat in 2020 uw zoon, J. A. (...), door vijf mannen werd aangevallen en het de bedoeling was om uw zoon te vermoorden, uw zoon wist evenwel te ontsnappen en zich te verstoppen (cgvs p.19). U wist hier evenwel geen persoonlijke vrees in uw hoofde aan te koppelen. U stelde verder geen persoonlijke problemen met militairen, politie, autoriteiten, andere personen of groepen te hebben gekend in Equatoriaal-Guinea (cgvs p. 19).

U geeft ten slotte zelf aan dat u uiteindelijk uw land, Equatoriaal-Guinea, hebt verlaten omdat u zonder werk zat en u geen geld had om te eten, tevens had u nog schulden bij mensen en kwamen zij op hun beurt spullen uit uw huis halen (cgvs p. 13). Uw financiële moeilijkheden kwamen er doordat in maart van dit jaar (cfr. 2022) uw zaak – u verkocht tomaten, enkele vruchten, en ook uien, bananen en dergelijke – door militairen werd vernield (cgvs p. 17). U weet niet om welke reden dit zou zijn gebeurd, die mensen zouden op die manier optreden, weken later werd alles naast u ook verwoest (cgvs p. 17). U reisde vervolgens – met uw eigen paspoort (P10001715), op uw eigen naam en afgeleverd op 15 juli 2020 te Malabo door de autoriteiten van Equatoriaal-Guinea en geldig tot 14 juli 2025, en met een visum afgeleverd op 28 april 2022 door de Spaanse ambassade te Malabo en geldig van 17 juni 2022 tot 15 juli 2022 – via Kameroen en Ethiopië en u kwam op 18 juni 2022 in België aan. Het feit dat u met een Spaans (toeristen)visum – afgeleverd op 28 april 2022 – reisde, duidt er overigens eveneens op dat u uw reis zorgvuldig heeft gepland en u aldus eerder om andere dan de door uzelf voorgehouden doeleinden uw land heeft verlaten.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Door ten slotte nog aan te voeren dat Equatoriaal-Guinea bekend staat *“als een land waar, op wereldniveau, de rechten van de mens het minst worden gerespecteerd”*, getuigt verzoekster niet van het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat deze niet aannemelijk worden gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Equatoriaal-Guinea zou hebben gekend.

2.3.3.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Equatoriaal-Guinea actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en haar dossier terug te verwijzen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

D. DE BRUYN